

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Номер 734

Година 2020, 24.02.

Град Бургас

Бургаски окръжен съд граждански състав

На двадесет и четвърти февруари Година две хиляди и двадесета

В закрито заседание в следния състав:

Председател: Антоанета Андонова – Парашкевова

като разгледа докладваното от съдията гражданско дело номер 1953 по описа за 2019 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Ищецът КПКОНПИ със седалище гр.София и адрес за призоваване *** е предявила иск за отнемане на незаконно придобито имущество, включващо 10 суми с различен размер ,самостоятелен обект в сграда с предназначение жилище, апартамент и лек автомобил с цена 349818,52 лв. срещу С.Н.П. и Р.Т.Д. и двамата с постоянен адрес ***. Представя доказателства.

Бургаски окръжен съд преди да пристъпи към разглеждане на делото съгласно раздел III на Глава 13 от Дял Първи на Част Втора на ГПК на основание разпоредбата на чл.159 от ЗПКОНПИ следва да извърши предвидената в чл.140 от ГПК подготовка на делото в настоящото закрито заседание, включваща процесуалните действия, посочени в този законов текст.

При проверка на редовността на разменените книжа и допустимостта на предявения иск съгласно чл.140 от ГПК, ал.1 от ГПК, съдът констатира следното: За разглеждането на настоящия иск с оглед предмета му – осъдителен иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, са въведени особени правила с раздел IV от ЗПКОНПИ, които касаят подсъдността, редовността на исковата молба и доказването, но на основание чл.159 от ЗПКОНПИ за всички останали неуредени въпроси се прилага ГПК, следователно този иск следва да се разглежда по правилата на общия исков процес на ГПК, като се съобразят специалните разпоредби. Искът е предявен съобразно правилата за родова и местна подсъдност на чл.153, ал.1, предл.1 във вр. с чл.153, ал.2, предл.1 от ЗПКОНПИ, а именно пред Бургаски окръжен съд като първа инстанция, който е и съд по местонахождението на единственият недвижим имот, включен в имуществото, чието отнемане се търси в настоящия процес. Исковата молба, станала редовна след вписването ѝ в имотния регистър на Агенция по вписвания, Служба по вписванията гр.Б., с оглед изискването на чл.153, ал.3, предл.1 от ЗПКОНПИ, е приета за разглеждане, преписи от нея с приложенията са връчени на ответниците. В срока по чл.131 от ГПК, ответниците С.Н.П. и Р.Т.Д. са подали общ писмен отговор на искането чрез пълномощниците си адв. Г.Н. и адв. С.К., с който оспорват предявения иск по основание ,не правят възражения за недопустимост.

Бургаски окръжен съд като разгледа искането и след служебна справка в ЦУБ ИПСА и в сайта на Окръжен съд гр.Ямбол, намира, че са налице основания за спиране на производството по настоящото дело.

Видно от изложението на обстоятелствата в искането, по повод на което е образувано производството по настоящото дело, производството по отнемане по специалния закон пред КПКОНПИ е образувано въз основа на постъпило в ТД Бургас уведомление от Окръжна прокуратура –гр.Ямбол, от което се установява, че по образувано досъдебно производство №46/2017г. по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура-гр.Ямбол, пр.вх. №3921/2017г. по описа на същата прокуратура, в качеството на обвиняем е привлечен ответника С.П. за престъпление по чл.242, ал.4, пр.2, вр. ал.1,б.“г“, пр.2,б.4д“ и б.“е“ вр. с чл.20, ал.4 от НК, попадащо в обхвата на чл.108, ал.1, т.16 от ЗПКОНПИ. От приложеното на лист 64 от делото писмо от Окръжна прокуратура гр.Ямбол до КПКОНПИ е видно, че на 05.03.2019г. тази прокуратура е внесла в Окръжен съд –Ямбол обвинителен акт по ДП №46/2017г. по описа на ОСЛО при Окръжна прокуратура-гр.Ямбол, преписка вх. №3921/2017г. по описа на същата прокуратура срещу трима обвиняеми, единият от които и ответникът по настоящото дело С.П. Образувано е НОХД №77/2019г. по описа на Окръжен съд –Ямбол, което към 12.07.2019г. /датата на отправяне на писмото от прокуратурата към КПКОНПИ/ не е приключило и няма постановена по него присъда. Приложен е обвинителен акт. Производството по настоящото дело е образувано на 10.12.2019г. Дадени са указания за вписване на исковата молба на 11.12.2019г., които са били изпълнени на 13.12.2019г. чрез вписване на същата дата исковата молба в имотния регистър, а доказателствата за това са депозираны по делото на 10.01.2020г. На 20.01.2020г. е разпоредена размяна на книжа, като съобщения по чл.131 от ГПК ответниците са получили на 24.01.2020г., на 20.02.2020г. е депозиран общ писмен отговор от двамата пълномощници.

След служебна справка в ЦУБИПСА се установи, че в нея не са намерени резултати за публикуван съдебен акт по НОХД №77/2019г. на Окръжен съд Ямбол. След служебна справка в сайта на Окръжен съд Ямбол се установи, че за делото е налице следната информация: 6 дати за провеждане на съдебни заседания и 4 дати на издадени актове-определения. От прегледа на информацията за последното обявено открито заседание на 22.10.2019г. е видно, че е резултата от заседанието е „С присъда“. Присъда по делото не е публикувана, няма и данни ако е постановена такава, тя да е влязла в законна сила, видно от сайта на Окръжен съд Ямбол. Следователно към момента няма данни ответникът да е осъден с влязла в сила присъда за престъплението, за което е обвинен, наказателното дело е висящо.

На настоящия съдебен състав е служебно известно че с определение от 02.04.2019г. по гр. дело №704/2017г. на Софийски градски съд е отправено преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз по тълкуване на Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 03.04.2014г. за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз и на Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС), като част от въпросите, включени в това преюдициално запитване, са следните: 1) наказателна по смисъла на Директива 2014/42/ЕС или гражданскоправна е мярката по отнемане на незаконно придобито имущество, ако обявената от националния закон цел на отнемане на имуществото е генералната превенция – предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждане с него, но без да се поставя като условие за конфискацията извършване на престъпление или друго правонарушение и съществуването на пряка или косвена връзка между

правонарушението и придобитото имущество; 2) следва ли чл.8 (1) от Директива 2014/42/ЕС да се тълкува в смисъл, че гаранциите, които тази разпоредба предоставя на осъдено лице, чието имущество подлежи на конфискация, следва да се прилагат и в случай като настоящия в производство, което протича паралелно и независимо от наказателното производство; 3) следва ли презумпцията за невиновност и изискването за зачитане на правото на защита, установени в чл.48 от ХОПЕС, и принципът на ефективност да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която въвежда „имущественото несъответствие“ като единствено и решаващо доказателство за наличие на незаконно придобито имущество, и допуска прилагането на методика за правно и икономическо проучване и анализ, въз основа на която се установява предположение за незаконен характер на съответното имущество, както и неговата стойност, което предположение е обвързващо за решаващия орган, без той да може да осъществи пълен съдебен контрол върху съдържанието и прилагането на методиката; 4) поражда ли директен ефект разпоредбите на чл.6 (2) и чл.8 от Директива 2014/42/ЕС в частта им, в която предвиждат гаранции и предпазни клаузи за засегнатите от конфискация лица или за добросъвестните трети лица. Служебно известно е и че с определение от 23.03.2018г. по гр. дело №3406/2016г. на Софийски градски съд е отправено друго преюдициално запитване до СЕС и пред последния вече е образувано дело С-234/18 по тълкуване на Директива 2014/42/ЕС, като въпросите, включени в това преюдициално запитване, са следните: 1) следва ли чл.1 (1) от Директива 2014/42/ЕС, предвиждащ установяване „на минимални правила за обезпечаване на имущество с оглед евентуална последваща конфискация...“, да се тълкува в смисъл, че дава право на държавите-членки да приемат правила за гражданска конфискация, неоснована на присъда; 2) следва ли от нормата на чл.1 (1), като се има предвид и нормата на чл.4 (1) от Директива 2014/42/ЕС, че е достатъчно единствено образуване на наказателно производство срещу лицето, чието имущество е предмет на конфискацията, за да се инициира и проведе процедура по гражданска конфискация; 3) допустимо ли е разширително тълкуване на основанията по чл.4 (2) от Директива 2014/42/ЕС, при които е допустима гражданска конфискация, неоснована на присъда; 4) следва ли чл.5 (1) от Директива 2014/42/ЕС да се тълкува в смисъл, че само въз основа на несъответствие между стойността на имуществото и получените законни доходи на лицето, може да се отнеме имуществено право като придобито пряко или косвено от престъпление, без да е налице влязла в сила присъда, установяваща, че лицето е извършило престъплението; 5) следва ли правилото на чл.6 (1) от Директива 2014/42/ЕС да се тълкува, като уреждащо конфискация от трети лица като допълнителна или алтернативна мярка на пряката конфискация, или като допълнителна мярка на разширената конфискация; и 6) следва ли правилото на чл.8 (1) от Директива 2014/42/ЕС да се разбира като гарантиращо прилагане на презумпцията за невиновност и забраняващо конфискация, неоснована на присъда.

Видно от изложеното по-горе ,тези правни въпроси, включени в двете преюдициални запитвания до СЕС, са от значение за процесуалната допустимост на исковото производство по настоящото дело и за изхода на последното, тъй като по отношение на ответника С.П. е установено,че срещу него не е налице постановена влязла в сила осъдителна присъда за престъплението,за което е обвинен и което попада в обхвата на ЗПКОНПИ.Предвид разпоредбата на чл.633 от ГПК преди произнасянето на СЕС по двете преюдициални запитвания, по настоящето дело не може да се

пристъпи към разглеждането му в открито съдебно заседание и събиране на доказателства. Моментът на спиране следва да бъде именно сега, тъй като в определението по чл.140 от ГПК съдът е длъжен да разгледа и да се произнесе по всички предварителни въпроси, какъвто е и този до необходимостта от временно преустановяване на процесуалните действия до разрешаване на въпрос, релевантен за допустимостта на висящия процес.

Поради това е налице основанието по чл.229, ал.1, т.7, във вр. с чл.631, чл.633 от ГПК за спиране на производството по настоящото дело до произнасянето на СЕС по двете преюдициални запитвания. /В този смисъл са и определение №198 от 21.06.2018г. по гр. дело №862/2018г. на III-то гр. отд. на ВКС и определение №185 от 03.05.2019г. по гр.д.№571/2019г. на IV-то гр.отд. на ВКС/.

По изложените съображения и на основание чл.229, ал.1, т.7, във вр. с чл.631, чл.633 от ГПК съдът

О П Р Е Д Е Л И :

СПИРА производството по гр. дело №1953/2019г. по описа на Окръжен съд Бургас до произнасянето на Съда на Европейския съюз по преюдициалното запитване, отправено с определение от 02.04.2019г. по гр. дело №704/2017г. на Софийски градски съд, и по преюдициалното запитване, отправено с определение от 23.03.2018г. по гр. дело №3406/2016г. на Софийски градски съд, по което е образувано дело С-234/18.

Определението подлежи на обжалване пред Бургаски апелативен съд в едноседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия: